

Susan Mallery
Mondj rám igent!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Mallery, Inc., 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *You Say It First*

Harlequin MIRA

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-345-5

- *Borító:* Barczag Andrea
- *Kép:* Shutterstock

MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A The New York Times sikerszerzője

SUSAN MALLERY

*Mondj rám
igent!*

1. fejezet

– Kérem, ne értsen félre, de azt szeretném, ha levenné az ingét.

Pallas Saunders összeresztette, miközben ezt kimondta. Nem olyan mondat volt ez, amit az ember csak úgy odavet egy bemutatkozó beszélgetés során, de hát a rendkívüli helyzetek rendkívüli megoldásokat követelnek, nemdebar?

Nick Mitchell csodálkozva vonta fel a szemöldökét.

– Tessék?

Ami kétségkívül jogos értetlenkedés volt. És még mindig ezerszer jobb, mint ha a férfi kiszaladt volna az ajtón, mert ezt is megtehetette volna.

– Vészhelyzet van – magyarázta Pallas élénken gesztikulálva, s reményei szerint a mozdulatai azt üzenték: „Nincs itt semmi látnivaló, haladjunk már!”

– Ennél azért komolyabb indoklásra lesz szükség, hölgyem.

– Hát jó. – Pallas vett egy nagy levegőt, aztán hadarni kezdett: – Egy óra múlva esküvő kezdődik, és hiányzik egy római rabszolga. T. J.-nek hirtelen Los Angelesbe kellett utaznia egy szereplőválogatásra, ami persze jó lecke számomra, mert castingszezonban soha többé nem fogok színészeket alkalmazni. De akárhogy is, sürgősen szükségem van egy római rabszolgára. Nagyjából olyan magas, mint a többi emberem, és azért jött, mert munkát keres, szóval kérem, vegye le az ingét, hogy megnézhessem, megfelel-e! Ha igen, bekenem egy kis önbaránítóval, aztán már viheti is a csont és bőr menyasszonyt a gyaloghintón.

– Hogy min?

– Tudja, az egy olyan fedett hordszék. Esküszöm, a lány nem több ötven kilónál, az elmúlt negyedévben alig evett valamit, maga pedig jó erősnek tűnik. Egészen biztosan meg tudja csinálni, és a végén megkapja a csekkjét.

Nyilván nem túl sokat, de a pénz az pénz. És Nick Mitchell arra a hirdetésre jelentkezett, melyben Pallas egy rész munkaidős asztalost keresett. Ezek szerint sürgős szüksége lehetett a pénzre – Pallas nagyon is jól ismerte ezt az érzést.

– Azt akarja, hogy egy menyasszonyt vigyek gyaloghintón az esküvőjére?

Miért van az, hogy a jóképű férfiak mind ostobák? – sóhajtott fel Pallas. Mert Nick nagyon is jól nézett ki. Magas volt, barna hajú, barna szemű, széles vállú, és amennyire ruhában meg lehetett ítélni, igen izmos, jó alakú.

– A cégem neve *Esküvő Díszdobozban*. A mottónk: „Tökéletes esküvőt mindenkinek!” Tematikus esküvőket rendezünk, és a mai pár egy római esküvőt választott. Meglepődne, ha tudná, mennyire népszerű ez a változat. És a római esküvő része a fedett hordszék, szóval, kérem... Vagyis inkább könyörgöm, vegye le az ingét!

– Fura egy nő maga – dünnyögte Nick, majd engedelmesen kigombolta, és az asztalra dobta az ingét.

Halleluja! – gondolta Pallas, és megkerülte a férfit, hogy a hátát is lássa. Nick, mint ahogy remélte is, tényleg remekül nézett ki. Izmos volt, és sehol nem virítottak rajta tetoválások vagy csúf hegek. Nem mintha bármi kifogása lett volna a tetoválások ellen, de kevés olyat tudott elképzelni, ami illene egy római stílusú esküvőhöz, és arra most tényleg nem volt idő, hogy az önbaránító kezelés előtt még a tetkókat is lefedjék némi korrekttal.

– Remek. Fel van véve, de sietnünk kell!

Megfogta Nick kezét, és magával húzta a folyosón a férfiöltöző felé. Egy tematikus esküvőhöz személyzetre volt szükség, és sajnos Pallasnak nem állt a rendelkezésére több száz statiszta. Három-négy azonban legalább kellett, a római esküvő esetén pedig még több: hintóvivők és néhány, ugyancsak tunikába öltözött felszolgáló rabszolga. A ruhájuk nyilván nem volt eredeti, de az ügyfelek így is el voltak ragadtatva, és csak ez számított, semmi más.

Pallas bevezette Nicket egy tágas terembe, mely tele volt ruhaállványokkal, egyik oldalát pedig egy jókora, megvilágított tükör és egy asztal foglalta el. Három férfi volt az öltözőben, a készültség különböző állapotában: ketten közülük épp azzal foglalatoskodtak, hogy belebújjanak fehér tunikáikba, a harmadik pedig önelégült mosollyal szemlélte magát a tükörben.

Aztán rámosolygott Nickre.

– Üdv, idegen!

– Már nem sokáig lesz az – dünnyögte Pallas. – Alan, ő itt Nick. Nick, bemutatom Alant. Kérlek, Alan, segíts neki felöltözni az esküvőre! – Az órájára pillantott, és halkán felkiáltott: – Hogy rohan az idő! Már egy óránk sincsen, szóval igyekezzetek! – Nickhez fordult. – Használt valaha önbnarnítót?

– Úgy nézek én ki, mint aki önbnarnítót használ?

Pallas most nézte meg először alaposan Nicket, eddig csak az izmos vállát látta, ami kétségkívül képes megtartani egy sovány menyasszony súlyának negyedét. Most tűnt fel neki a tekintete, melyből kételkedés és hitetlenség sütött. Határozott vonalú, mégis szépen formált az ajka. És hatalmas, erős a keze.

Hogy nagy a keze... Ez most komoly? Próbált nem felvihogni. Erre aztán végképp nincs most ideje!

A sminkasztalhoz lépett, és kihúzta az egyik fiókot. Ebben voltak az önbnarnítóval átitatott, egyenként becsomagolt kesztyűk, melyeket nagy mennyiségben vásárolt, igen kedvező áron.

– Akkor most alapjaiban fog megrendülni a kis világa – jelentette ki vidáman. – Vágyjunk bele!

Nick Mitchell úgy érezte magát, mintha egy párhuzamos univerzumba csöppent volna. Egy olyanba, ahol az örület uralkodik. Még mielőtt felfoghatta volna, mi történik vele, a lány, akihez felvételi beszélgetésre jött egy asztalosmunka miatt, felhúzott egy fura kesztyűt, és elkezdte vele bedörzsölni a hátát.

– Szépen, lassan, egyenletes mozdulatokkal – magyarázta. – A szín öt perc alatt megszárad, utána ellenőrizheti, nem maradtak-e csíkok valahol. A karját és a mellét magának is be tudja kenni, ahogy a lábait is elől-hátul. – Azzal lehúzta a kesztyűt, és átnyújtotta Nicknek.

A lány arca komor volt, és csalódottság bujkált a tekintetében – nyilvánvalóan úgy érezte, hogy pocskék napja van, és az egész világ összeesküdött ellene.

Nick azt akarta mondani, hogy ő nem akar rabszolga lenni, csak az asztalosmunka miatt jött, de aztán ráébredt, ezzel a lány is tisztában van. Na jó, akkor önbnarnítóval bekent római rabszolga lesz egy órára, végül is nem hal bele. Legalább tud egy jó sztorival szolgálni a testvéreinek.

Felhúzta a kesztyűt, és elkezdte bedöröglni magát a krémmel. Kevésbé volt undorító, mint gondolta. Pallas közben kikészítette a jelmezét, és megkérte a többi férfit, hogy segítsenek neki, amiben tudnak.

– Most nekem is mennem kell átöltözni – mondta, miközben az ajtóhoz sietett. – Ha bármire szüksége lenne, forduljon Alanhez, ő mindent tud.

– Ez igaz. – Alan rákacsintott a lányra, aztán ahogy az ajtó becsukódott Pallas mögött, Nickre pillantott. – Halljuk, hogy kerülsz ide?

Nick levette a kesztyűt, megtörölte a kezét egy kendőbe, majd lehúzta a farmerjét.

– Fafaragó vagyok, egy hirdetésre válaszoltam, melyben részmunkaidős asztalost kerestek. Aztán itt kötöttem ki.

Visszahúzta a kesztyűt, és elkezdte bekenni a lábát.

– Értem. Akarod, hogy segítsék?

– Kösz, nem – felelte fel sem pillantva Nick.

– Én Alan vagyok, ahogy már tudod. Az a két fiú Joseph és Jonathan, én csak úgy hívom őket, hogy a „két Jo”. A helyi gimnáziumba járnak, ezzel a munkával keresnek maguknak hétvége egy kis zsebpénzt. Fociznak.

Az egyik srác felnézett.

– Kosárlabdázunk, Alan, mint már vagy százszor elmondtuk.

– Tök mindegy. Egyik labdajáték olyan, mint a másik – rántott egyet a vállán Alan, majd visszafordult Nick felé. – Én a Broadway-n próbálkoztam sokáig, ott ismertem meg Geraldot, aki a mentorom lett. Aztán amikor nyugdíjba ment, és ideköltözött, egyszer eljöttem én is körülnézni. Megtetszett az itteni tél, és itt ragadtam. Gerald halála után ugyan visszatértem Los Angelesbe, de időnként, ha erre járok, besegítek Pallasnak.

Miközben beszélt, Nick rájött, hogy Alan nem is olyan fiatal, mint eredetileg gondolta: legalább a negyvenes évei végén járhat.

– És az emberek tényleg szeretik a római esküvőket? – érdeklődött.

– De még mennyire! És nagyon népszerűek a cowboyesküvők is, de azt nem vállalom. Utálom a lovakat. Büdösek és alattomosak. A hercegi esküvő egész más, remélem, nem tűnik dicsekvésnek, de igen jól festek udvaroncruhában... Ma azonban rómaiak vagyunk. Ave Caesar!

Tíz perccel később Nick hitetlenkedve bámulta magát a tükörben. Fehér tunikát viselt, mely combközépig ért, a fejébe pedig Alan egy szőlőlevelekből font koszorút nyomott. Miközben bőrszíjából álló saruját kötötte, azon morfondírozott, hogy ezt talán mégsem fogja elmesélni a fivéreinek. Különben ezzel húznák egész hátralévő életében.

– Egyáltalán nem nehéz a feladat – magyarázta Alan, miután elkészült. – A menyasszony beleül a gyaloghintóba, mi pedig felemeljük, és bevisszük a terembe. Kiszáll, mire mi kihozzuk a gyaloghintót. A két Jo és én később még felszolgálunk a fogadáson, de kétkem, hogy Pallas tőled is ezt várná, szóval utána nyugodtan elmehetsz.

Nick nem tette szóvá, hogy eredetileg felvételi beszélgetésre jött ide, és arra még nem került sor. Ami azt illeti, most már komoly kétségei voltak az asztalosmunkát illetően. Eredetileg azért akart dolgozni, hogy valamivel agyonüsse az időt, amíg kiderül, mi lesz azzal a nagy megbízással, amit megpályázott. De bár ez a hely elég érdekesnek látszott, nem egészen olyan jellegű volt a feladat, amire számított.

Pallas visszatért. A pólót és a farmert egyszerű, sötétzöld ruhára cserélte, mely szépen hangsúlyozta mogyoróbarna szemét. Hosszú, barna haját mutatós fonatba rendezte, smink viszont nem volt az arcán, Nick legalábbis nem látott rajta. Persze nem ő volt a menyasszony. Neki csupán az volt a dolga, hogy valóra váltsa a menyasszony álmát.

A lány odalépett Nickhez, és elismerően biccentett.

– Remekül néz ki. Köszönöm, hogy hajlandó volt beugrani... Nagy gondban lennék, ha nem vállalta volna el. Alan elmondta, hogy pontosan mi lesz a feladat?

– Becipeljük a menyasszonyt, aztán szép csendben felszívódunk.

– Pontosán. Jaj, és még sort kell kerítenünk a felvételi beszélgetésre is! Fel nem foghatom, hogy tehettem az időpontot ilyen közel az esküvőkezdéshez... Nyilván összekevertem a napokat. Mostanában annyi a dolgom, hogy azt sem tudom, hol áll a fejem.

Pallas szemében őszinte aggodalom, sőt páni félelem csillogott, meg egy jó adag elszántság. Érdekes kombináció, állapította meg a férfi.

Pallas kihúzta magát.

– De egyszerre elég, ha egy problémával foglalkozunk, a következő ráér, ahogy Gerald is mondta. Felkészültek, uraim? Akkor kezdődhet az esküvő! Kérem, foglalják el a helyüket!

Elindultak lefelé. Nick nem nagyon tudta elképzelni, mi várja, de hamarosan kiderült. Nem sokkal később már ott álltak a teremben a halálosan ideges menyasszony, a római jellegű ruhát viselő koszorúslányok és egy igazi, hamisítatlan gyaloghintó mellett.

Nick közelebb lépett a hordszékhez, és megszemlélte az oldalát díszítő faragásokat. Kézimunka volt valamennyi, könnyűfém keretbe foglalva.

Pallas mindenkit a helyére küldött, és a menyasszony is helyet foglalt. Alané lett az elülső jobb oldali pozíció, amit Nick úgy értelmzett, hogy ő a kis csapat vezetője.

– Háromra emeljük, uraim. Lassan, egyszerre, térdből, nem derékból. – Alan rámosolygott a menyasszonyra. – Nem mintha a maga súlya miatt aggódnunk kellene, kedvesem. Könnyű lesz, mint egy tollpihe... Mellesleg mesés szép a ruhája! Egyedi darab, ugye? Valami csodálatos!

A fiatal nő elmosolyodott.

– Köszönöm. Nekem is nagyon tetszik.

– Szuper. Akkor indulhatunk. Háromra, fiúk! Egy, kettő...

Nick kivárt, és a többiekkel egyszerre megemelte a gyaloghintót. A rúd kellemesen ki volt párnázva ott, ahol vállra kellett tenni, így valójában csak az elején volt szükség a karja erejére az emeléshez, utána csak egyensúlyban kellett tartania a hordszéket. Ahogy Pallas előre megmondta, a menyasszony pehelykönnyű volt, semmiféle problémát nem jelentett a cipelése.

Ünnepélyesen végigvonultak terhükkel a folyosón, miközben egy fotós buzgón fényképezett. Egy nagy kétszárnyú ajtó kinyílt előttük, és egy legalább hét méter belmagasságú, hatalmas terembe jutottak. A vendégek díszsorfalat álltak kétoldalt, elől a faragott oltárnál pedig ott feszített a vőlegény bíborszegélyű tógában. Noha délután volt, és sütött a nap, a falon lévő fáklyatartókban igazi fáklyák égtek.

Amikor az oltárhoz értek, Alan jelzésére letették a gyaloghintót, a menyasszony kiszállt, és odalépett római vőlegényéhez. A rabszolgák közben kivitték a hordszéket a belső udvarra, ami már szépen fel volt díszítve. Alan utasítására itt rakták le a terhüket, méghozzá elég jól látható helyre: egy sarokba.

– A vendégek imádnak bohóckodni vele, rámásznak, beleülnek, fotózkodnak, ilyesmi – magyarázta. – Nick, te most elmehetsz. Ha átvágsz ezen a termen, találsz egy lépcsőt, ami visszavisz az első emeletre. Az öltöző a folyosó legvégén van, a jobb oldalon.

– Köszönöm.

Nick elindult a mondott irányba, de még mielőtt a lépcsőt elérte volna, észrevett egy résnyire nyitott ajtót. Kíváncsiságból bekukucskált rajta, és hitetlenkedve felkiáltott:

– Ilyen nincs!

Belökte az ajtót, és a következő pillanatban elhagyta az ajkát néhány keresetlen szó, annyira meglepődött. Számos óriási, faragott fapanel lógott le a plafonon lévő sínekről, amelyek mentén mozgatni lehetett őket. Nick oldalt lépett, és pillantásával követte a sínek irányát a plafonon. Minden jel arra mutatott, hogy egyenesen a nagy bálterembe vezetnek, ahol az esküvő zajlott. A nagyjából három méter magas és kétszer olyan széles panelek kivételes művészeti alkotások voltak, és amennyire Nick meg tudta ítélni, a kastélyok lakóinak életét ábrázolták. Főleg udvari jeleneteket, de tájképek is voltak köztük. Persze a téma elég közhelyes volt, maga a kézműves munka viszont hihetetlenül szép és igényes. Az első relief figurái majd megszólaltak. Nick végigsimított a szépen metszett vonalakon, és érezte, hogy a szélek túl élesek. Amikor jobban megnézte, csak akkor jött rá, hogy a panelek elég rossz állapotban vannak, szárazak, repedezettek, és nagy szükségük lenne egy kis gondoskodásra. Lehet, hogy Pallas pont emiatt keres asztalost?

Elgondolkodva visszament oda, ahonnan jött, át a belső udvaron, és bekukkantott a bálterembe, ahol az esküvő zajlott, és ahol szintén méretes fapanelek borították a falat, csak ezek római jeleneteket ábrázoltak. Ugyanolyan gyönyörűek voltak, mint a raktárban lévő faragások, és messziről is lerítt róluk, hogy rájuk férne a restaurálás.

Ő meg azt hitte, Pallasnak olyasvalaki kell, aki megcsinál egy beépített szekrényt, vagy megjavít egy ablakkeretet. Ilyen munkára álmában sem gondolt... Vajon Atsuko tudott a panelekről, azért szólt neki, hogy jelentkezzen az állásra?

Noha Nick üvegművesek között nőtt fel, az elmúlt tíz évben csak fával foglalkozott, az volt a nagy szerelme.

Az üveg hideg és szeszélyes, a fa ellenben él, és lelke van.

Visszatért a belső udvarra, megkereste a lépcsőt, és felment az emeleti öltözőbe. A gyaloghintó cipelése után úgy döntött, visszalép, és hagyja ezt a munkát a csudába. Az önbernítós kaland és a tunikaviselés elvette a kedvét. Most azonban, hogy látta azokat a paneleket, muszáj lesz visszajönnie. Meg kell mentenie ezeket a gyönyörű faragványokat az enyészettől, hogy az eljövendő nemzedékek is megcsodálhassák őket.

Kezdek érzelmős lenni, állapította meg Nick, amikor belépett az öltözőbe. De sebaj, ezek a remekművek megérnek egy kis érzelmösséget, és az esküvőszervező cég minden egyéb furcsaságát is hajlandó elviselni a kedvükért. Bár gyakran igyekezett tagadni ezt, Nick attól még igazi művész

volt. Az apja vére folyt az ereiben, és egyúttal az a késztetés is ott munkált benne, hogy alkosson, létrehozson valamit. Vagy mint ez esetben, rendbe hozzon egy pompás műalkotást.

Pallas ritkán vállalt heti egy esküvőnél többet. Nem volt ugyanis egyszerű szétszedni, lebontani egy díszletet, és felépíteni egy másikat. Legfeljebb akkor lehetett szó ilyesmiről, ha egy pár pénteken akart esküdni, mert akkor vasárnap elvileg lebonyolíthatott egy második esküvőt. Azért elvileg, mert bár a vasárnapi esküvő a szokatlan időpont miatt kevesebbe került volna, a legtöbb pár ragaszkodott a szombati lagzihoz. Ami azt jelentette, hogy Pallas vasárnap többnyire ráért.

Hétfő reggel a céghez vezetett az első útja, bejárta az egész területet. A főépület U alakú volt, középpütt egy szép, nagy belső udvarral. A nyugati szárnyban volt egy előcsarnok, melynek kialakítása és díszítése leginkább egy olasz villáéra hasonlított. Az északi oldal terméskőből épült, ezért úgy festett, mint egy középkori vár fala. A déli részt pedig faborítással látták el, ami a rusztikus vidéki hangulatot, a cowboystílust erősítette.

Tehát pusztán az épület jellegéből adódóan háromféle esküvői téma kínálta magát, és ezekből legalább egy tucat további változat is. Persze némelyik kicsit erőltetett volt, de Pallas imádott itt minden hamis terméskövet és nyithatatlan boltíves ablakot.

Esküvők után mindig körbejárt, és mindent ellenőrzött. Részint az épületben és a kerítésben esett károkat vizsgálta – egyszer előfordult, hogy a vőlegény tanúja autóval behajtott a kapuba –, részint elhagyott tárgyakat keresett. Az esküvők késő éjszakáig tartottak, és patakokban folyt az ital, nem csoda hát, ha Pallas gyakran talált elhagyott cipőket, bugyikat, melltartókat a gyepen.

Úgy látszik, az emberek esküvők alkalmával ellenállhatatlan késztetést éreznek a felelőtlen szexuális kalandokra. Ami az ifjú pár részéről még érthető, sőt valahol elvárás is, a többiek viszont igazán várhatnának addig, míg haza nem érnek. Sajnos, azonban ritkán történt így. Ám Pallasnak ma csupán egy elszakadt girlandot meg néhány letépett virágszirmot kellett felszednie, és ehhez még csak gumikesztyűre sem volt szüksége.

Aztán bement az épületbe, és felsétált az emeleti irodákhoz. Csak néhány hete költözött át abba a helyiségbe, amit gondolatban még mindig Gerald irodájának hívott. A férfi halálát követő első hónapban – főként miután megtudta, hogy őt jelölte meg kizárólagos örökösül – sokkos állapotban volt. Aztán jött két olyan hónap, amikor nem vitte rá a lélek, hogy bármit megváltoztasson. További egy hónapnak kellett eltelnie ahhoz, hogy rájöjjön, ostobaság naponta ötvenszer megtenni a Gerald íróasztalát az övétől elválasztó távolságot. A férfi sosem hagyta volna rá az *Esküvő Díszdobozbant*, ha nem akarta volna, hogy Pallas a saját elképzelései szerint fejlessze tovább a céget. Ezzel a felkiáltással a lány négy hónap után végre elfoglalta egykori főnöke irodáját.

Attól félt, hogy szüntelenül szomorú lesz egy olyan helyen, ahol minden Geraldra emlékezteti, de gyorsan rájött, hogy itt csak még közelebb érzi magát hozzá. Úgy szerette őt, mintha a második apja lett volna, ugyanakkor érezte, sőt tudta, Gerald boldog és büszke lenne, ha látná, hogy mennek a dolgok a cégnél.

Vetett egy pillantást a naptárra, és közben próbált nem ránézni a mellette magasodó számlahalomra. Az *Esküvő Díszdobozban* ugyan nagyon izgalmas területen tevékenykedett, ugyanakkor anyagilag folyamatosan pengeélen táncolt. A tematikus esküvők kicsit sem voltak olcsók, már csak a különleges dekoráció, a jelmezek és a szerepeltetett statiszták miatt sem.

Holnap, gondolta Pallas. Holnap majd veszi magának a bátorságot, és átnézi a számlákat.

Addig is ellenőrizte a levelezését, és megállapította, hogy két menyasszony is visszaküldte az aláírt szerződést. Ami kétségkívül remek hír. Mielőtt elkezdené átgondolni, mi a következő teendője, utána kellene néznie...

– Jó reggelt!

Pallas felkapta a fejét, és egy férfit pillantott meg az ajtóban.

Még hozzá nem is akármilyen férfit, hanem Nick Mitchellt.

Ellentmondásos érzések rohanták meg. Hála, amiért a férfi szombaton megmentette az esküvőjét. És a szégyen, amiért levetkőztette, és barnítót kent a hátára. Legfőképpen, mert már tudta, kicsoda

ez az ember. Természetesen csalódottságot is érzett, hogy tovább kell keresnie a részmunkaidős asztalost. Ja, és össze is volt zavarodva egy kicsit, mert őszintén szólva nem számított rá, hogy Nick visszajön.

Felállt, és rámosolygott a legvonzóbb fickóra, akihez eddigi életében szerencséje volt.

– Üdv! Miben segíthetek?

Nick nekidőlt az ajtófélfának.

– Gondoltam, most megejthetnénk a felvételi elbeszélgetést.

Az előzőt merő véletlenségből közvetlenül egy esküvő elé rakta... De Pallas nem értette, miért akar a férfi az ő múltjával és képességeivel még mindig neki dolgozni.

– El sem tudja képzelni, mennyire hálás vagyok, amiért szombaton kisegített szorult helyzetemből.

– Szívesen. Az embernek nem mindennap adódik lehetősége, hogy eljátssza egy római rabszolga szerepét.

– Kivéve, ha nálam dolgozik – mosolygott Pallas. – Mert akkor gyakran részesül ebben a kétes kiváltságban. – Egy másodpercig habozott, majd hozzátette: – Nagyon sajnálom, hogy jószerével belekényszerítettem ebbe a dologba.

– Én nem. Olyan élmény volt, amire sokáig fogok emlékezni.

– Örülök, hogy nem haragszik. Alan szerint maga kedves fickó, és ő elég jó emberismerő.

– Akkor örülök, hogy ilyen jó véleménnyel van rólam.

– Nem érezte Alant... hogy is mondjam? Fenyegetőnek?

A heteroszexuális férfiak egy része ugyanis nem találta kellemesnek Alan közelségét.

– Kicsit sem. – Nick szélesen elvigyorodott. – Tudja, többek között láncfűrészsel dolgozom. Nem vagyok különösebben ijedős.

– Hát igen. Ez tényleg sok mindent megmagyaráz. – Pallas egy darabig idegesen toporgott, aztán csak kimondta: – Tudja, Nick, amikor jelentkezett az állásra, én csak a nevét írtam fel a naptáramba. Tegnap viszont rákerestem magára a neten.

– A Google-on vagy a Bingen?

A lány elmosolyodott.

– Mindkettőn. És ugyanazt találtam.

Nevezetesen, hogy Nick Mitchell egyáltalán nem egyszerű munkanélküli asztalos, hanem egy világhírű szobrász, aki már számtalan díjat nyert. Valóban fával dolgozott, de egészen más szinten, mint amire neki szüksége volt. Nicket szerződtetni olyan lett volna, mint egy sikeres autóversenyzőt felfogadni azért, hogy megtanítsa vezetni.

– Fel nem foghatom, mi járhatott Atsuko barátnőm fejében, amikor megadta nekem a számát. Maga híres művész, én meg egy kisvállalkozás tulajdonosa vagyok, és csak jelentéktelenebb javítási munkákra van szükségem. És ezekért a lehető legkevesebbet szeretném kifizetni. – Pallas próbált nem összerendezni a legutolsó mondatnál. Egy ilyen fickó, mint Nick Mitchell aligha érti, milyen az, amikor valakinek fogához kell vernie a garast, hogy életben tartsa a vállalkozását. – De nagyon köszönöm, hogy eljött – tette hozzá. – És azt is, hogy nagylelkűen megbocsátotta nekem a... a barnítókrémes közjátékot.

– Érdekes tapasztalat volt. Jól szórakoztam.

– De gondolom, nem érez rá vágyat, hogy ezt a tapasztalatot megismételje.

– Valóban nem – nevetett a férfi.

Pallas várta, hogy Nick elmenjen végre, de ő nem sietett.

– Mégis milyen javítási munkákra gondolt? – kérdezte meg.

Ó, te jó ég, nem lehet, hogy még mindig nem érti...

– Nick, az előbb teljesen komolyan beszéltem. Csupán néhány dollárral ajánlhatok többet a minimálbérnél. Egyszerűen nem engedhetem meg magamnak, hogy jobban megfizessem.

– A fapanelek rendbe hozásáról lenne szó?

– Igen, de...

Nick a folyosó felé intett.

– Akkor jöjjön, legalább nézzük meg őket!

Pallas mostanra már teljesen összezavarodott, de beadta a derekát. Együtt mentek le a lépcsőn a bálterembe, majd az oldalsó raktárhelyiségbe. Pallas kinyitotta az ajtót, és felkapcsolta a mennyezeti világítást. Aztán kivárt, hadd nézzen körül a férfi rendesen.

A fából faragott domborművek óriásiak voltak. Míg Pallas megcsodálta őket, Nick odament az elsőhöz, és rátette a kezét a fára. Lehunytt szemmel simított végig az alkotás felszínén. Olyan áhítat volt az arcán, hogy Pallas kezdte kényelmetlenül érezni magát. Mintha kilesett volna valami nagyon személyes, nagyon bizalmas jelenetet.

Hát nem örület?

– Mit tud róluk? – érdeklődött a férfi, amikor egy perccel később folytatta az alapos mustrát.

– Nem sokat. Amikor idejöttem, hogy Geraldnek dolgozzam, már itt voltak. Őszintén szólva nem sokat törődtem azzal, hogy kerültek ide. Csak a szép hátteret láttam bennük, semmi mást. Amikor Gerald meghalt, és rám hagyta a céget, csináltam egy leltárt, akkor vettem észre, milyen rossz állapotban vannak a panelek.

– Igen. Meglehetősen régi darabok, és a száraz levegő konzervál ugyan bizonyos szinten, de arról is gondoskodik, hogy a fa berepedezzen. Nagyon igényes kézműves munka. Valaki sok időt szánt rá, hogy megalkossa őket. Méghozzá egy roppant tehetséges valaki.

– Jó lenne többet tudni róla – ismerte el Pallas. – Talán Gerald mesélhetett volna erről, de sajnos sosem kérdeztem rá.

Azt sem tudta, mik Gerald terveit. Mindig is kedvelte és jó barátjának tartotta őt, de álmában sem gondolta, hogy a férfi többet lát benne, mint egy igyekvő alkalmazottat. Az örökség – ez a hihetetlenül nagylelkű és váratlan ajándék – igencsak megdöbbenetett.

– A fivéremeim üveggel dolgoznak – mondta Nick fel sem nézve. – Azt mondják, azért, mert olyan tökéletes. Gyönyörű és tiszta. Az üveg bármilyen lehet, amilyennek csak akarjuk. Nem is létezik, nekünk kell létrehoznunk. A fa más. A fa él, és lelke van. Megmondja a művésznek, hogy mi szeretne lenni. És persze figyelmen kívül lehet hagyni a kérését, de egy olyan faragvány sosem lesz igazán jó.

Hirtelen a lány felé fordult, és nyomatékkal ránézett.

– Szeretném én rendbe hozni a paneleket.

Pallas rábámult.

– Tessék? Nem, ne csinálja, kérem, még a gondolat is nevetséges! Hiszen maga már szerepelt a *People* magazinban!

Nick elvigyorodott.

– Annak meg mi köze ehhez?

– Nem tudom. De van köze, az biztos. – Pallas próbált nem gondolni rá, hogy a „Legszexibb férfiak” kiadás és azon belül is a Nickről készült fotó milyen hatással volt rá. – Nekem egyszerűen csak egy asztalos kell, aki...

– Nem, Pallas. Magának nem egy sima asztalos kell. Ezek a panelek igazi műalkotások. Megérdemlik a tiszteletet és a lehető legjobb bánásmódot. Elvégzem a munkát azért az árért, amit bekalkulált. Mindenképpen szeretném én restaurálni őket.

– Miért?

A férfi a legközelebbi dombormű felé fordult, és megérintette.

– Mert megsúgták nekem, hogy bíznak bennem – felelte, és Pallasra villantott egy mosolyt.

– Ne izguljon, nem csavarodtam be! Csak tudja, igen ritka, hogy lehetőségem nyílik egy ilyen feladat elvégzésére. És most épp két nagy projekt között vagyok, tehát időm is lenne megcsinálni.

– Hirtelen elhallgatott, mintha azon töprengene, mennyit mondhat Pallasnak. – Van egy dubaji megbízás, amit megpályáztam, de beletelik pár hónapba, mire kiderül, elnyertem-e. Valószínűleg igen, szóval, míg ki nem derül biztosan, nem akarok semmi nagyszabásúba belevágni.

– Dubajba készül?

– Így igaz. Egy szálloda szeretne egy látványos műalkotást az előcsarnokába. Előreláthatóan két évig lennének ott.

– Az nem kevés idő.

– Igen, tudom, de minden bizonnyal érdekes tapasztalat lesz. És ezekkel itt – mutatott a panelekre – igazán hasznosan el tudnám tölteni az addig hátralévő időt. Ígérem, hogy nagyon oda fogok figyelni rájuk.

– Nem kételkedem a képességeiben és az elkötelezettségében – szögezte le a lány. – De tudja, teljesen komolyan mondtam, hogy alig valamit tudok fizetni.

– Nem számít. Nem a pénzért csinálom.

Hát persze. Az efféle fickók, mint Nick, nem feltétlenül a betevőért dolgoznak, gondolta Pallas. Milyen szép is lenne, ha egyszer ő is megismerhetné ezt az érzést!

– Ne problémázzon ezen, kérem! Használjon ki bátran!

Pallas pontosan tudta, hogyan kell értelmezni a megjegyzést, mégis, a másodperc törtrészéig elábrándozott rajta, milyen jó lenne, ha Nick Mitchell éppen egy tisztességtelen ajánlatot tett volna neki – nem művészként, hanem férfiként. Egy örökkévalóság telt el azóta, hogy ez valakinek utoljára eszébe jutott...

Pedig Pallas nem nézett ki rosszul. Legalábbis átlagosnak volt mondható, és nem voltak olyan szokásai, amelyekkel kilógott volna a társadalmi normák korlátai közül. Elméletileg tehát minden adott volt, hogy találjon valakit, akivel eljárhat ide-oda, és akivel megoszthatja az ágyát. De még ha akadt is egy-két férfi az életében, az illetők nagyon messze álltak attól, ahogy Pallas az igazit elképzelte.

A párválasztás nehézségeinek részint az a hely volt az oka, ahol élt. Happily Inc kisváros, nem sokan lakják, és igen kevés közülük az egyedülálló férfi. Nagy részük ráadásul szegről-végről Pallas rokona, szóval ők eleve szóba se jöhetnek. És akkor ott van még az a tény, hogy ő meglehetősen félénk és tartózkodó. Az okát értette, csak azt nem tudta, hogy változtathatna rajta.

Ezért nagyon is tudta értékelni, ha valaki kapcsolatba lépett vele. Nem mintha Nick személyes kapcsolatra gondolt volna. Hiszen ő csupán...

– Pallas?

– Tessék? Ja, persze... Gondolom, válaszra vár. Nos, ha tényleg megelégszik azzal a szánalmas kis órabérrel, amit fizetni tudok, akkor... Akkor benne vagyok.

– Kezet rá!

A férfi kezet nyújtott, Pallas pedig megfogta, megrázta, és közben próbált nem gondolni rá, milyen nagy és erős ez a kéz. Továbbá igyekezett eltekinteni a hőhullámtól is, ami elborította. Nick annyira fölötte állt minden szempontból, hogy akár földönkívüli is lehetne. Ennek ellenére persze igen kellemes látvány, és Pallas úgy döntött, ezt ki fogja használni, míg lehetősége nyílik rá.

– Akkor dolgozik, amikor csak akar, leszámítva az esküvők időpontjait – szögezte le. – Majd átküldöm a naptáramat, hogy lássa, mikor várható rendezvény. Kéthetente kap fizetést. Szüksége van valamire? Úgy értem, szerszámokra vagy valami másra?

– Mindenem van.

– Jól van. – Pallas igencsak megörült, mert fogalma sem volt róla, mi kellhet a fapanelek restaurálásához. – Hát akkor... Később találkozunk.

– Arra mérget vehet.

Pallas azon morfondírozott, vajon mennyire lenne gáz, ha megkérné Nicket, hogy dolgozzon meztelen felsőttesttel. Mert még nem feledte el a jelenetet, amikor a férfi az irodában ledobta az ingét...

Talán ha valamelyik házasulandó pár a későbbiekben édenkerti esküvőt kérne, ahol mindenkinek pucéran kell megjelennie, Nick ismét beugorhatna...

Nos, ez egy olyan fantázia, ami megédesítheti az egész napom, gondolta Pallas, miközben visszasétált az irodájába. Sőt talán még egy hosszabb időszakot is.

2. fejezet

Nick átnyújtott az öccsének egy sört. Tiszta, szép este volt, és bár lehülést ígértek, egyelőre kellemes hőmérséklet uralkodott. Mathias hátsó verandáján ültek, melytől jobbra egy golfpálya terült el. Pontosabban a pálya tizenhatodik lyuka. A másik oldalon egy nyílt, füves terület volt, nem különösebben izgalmas szomszédság, ám a lakói annál érdekesebbnek tűntek.

– Meg lehet szokni – jegyezte meg Mathias, amikor látta, hogy a fivére az alkonyatban lassan vonuló árnyakat figyeli. – Épp nyugovóra térnek, látod?

– Hová mennek? Valami istállóba?

– Fogalmam sincs. Gondolom, ösztönösen elhagyják a nyílt, füves területeket, hogy elkerüljék a ragadozók támadását.

Nick nem mondta, hogy itt nincsenek ragadozók, legalábbis ő egyről sem hallott még. Az ösztön az ösztön, és ő már hosszú évekkal ezelőtt megtanulta a leckét, miszerint a természettel nem lehet vitába szállni.

A várostól néhány kilométerre délnyugatra, közvetlenül a golfpálya mögött többhektárnyi füves terület nyújtózott. Ha ennél is tovább ment valaki, akkor egyenesen a város szeméttelére jutott, egy csúcstechnológiás, környezetbarát helyre, ahol mindent újrahasznosítottak, amit csak lehetett. De Happily Incben mégsem az volt a legérdekesebb, hogy az egész országban itt termelte a lakosság népszerűsége a legkevesebb szemetet, hanem az állatok, melyek a szeméttel és a golfklub között találtak otthonra.

Nick mostanáig zebrákat, gazellákat és egy vízibivalyt látott. Egyszer talán egy zsiráfot is, de nem mert volna megesküdni rá, hogy nem érzékcsalódás áldozata lett.

– Azért mégiscsak furcsa – dűnnyögte, és ivott egy korty sört.

– Fool's Goldban nőttünk fel – emlékeztette Mathias. – Mi aztán aligha nevezhetünk furának egy települést.

Igaz, ismerte el Nick. És talán ez volt az egyik oka, hogy jól érezte magát Happily Incben. Ha éltél már egy furcsa városkában, akkor egy átlagosban nehezen találod a helyed.

Persze másképpen volt furcsa a két város. Fool's Gold a Sierra Nevada lábánál terült el, Happily Inc a sivatagban. Mindkét helyen voltak hegyek, de az itteniek fiatalabbaknak tűntek: hegyes csúcsok és éles gerincek jellemezték őket. Nicknek, aki mindent a művész szemével nézett, különösen tetszett az itteni színekavalkád. A mostani naplemente is csodás árnyalatokat varázsolt a látóhatárra: volt ott minden a bordótól a narancsig, téglavörössel és némi sárgásbarnával árnyalva.

Még csak három hete tartózkodott a városban. Mathiasnak volt egy nevetségesen nagy háza a golfpálya mellett, így aztán felajánlotta, hogy lakjon nála, míg el nem dönti, mihez is akar kezdeni.

– Miért pont ide költöztél? – tudakolta Nick. – Miért nem Sedonába vagy valami tennesseebeli művésztelepre?

– Atsuko már több munkánkat eladta itt – magyarázta Mathias. – Szeretett volna megismerni minket, és amikor megtudta, hogy el akarunk jönni Fool's Goldból, meghívott, hogy látogassuk meg. Eljöttünk, és itt ragadtunk.

Jól tettétek, gondolta Nick. Atsuko, a helyi galéria tulajdonosa ügyes üzletasszony volt, kiterjedt kapcsolati hálójával rendelkezett az egész világon. Mióta őt megismerték, nem kellett üzleti ügyekre fecsérelniük a drága idejüket, nyugodtan foglalkozhattak azzal, amihez a legjobban értettek: az alkotással. A műtermük óriási volt, és nyitott. Élvezhették egymás társaságát, ha akarták, ugyanakkor külön-külön is volt elég terük.

Míg Mathias a golfpálya és a zebrák közelében élt, Ronannek a hegyekben volt egy háza, mely terméskőből és fából épült, így tökéletesen illett a környezetébe. Még egy műterem is tartozott hozzá, szóval Ronannek be sem kellett mennie a városba, otthon is alkothatott.

Amikor Nick ráébredt, hogy ideje lenne elköltöznie, többféle lehetőség megfordult a fejében. Mégis Happily Inc tűnt a legkézenfekvőbb választásnak. Legfőképpen így, hogy jó eséllyel hamarosan Dubajba utazik.

Az alkonyatból este lett, az égen kigyúltak a csillagok. Vajon itt más csillagképek látszanak, mint ott, ahol eddig élt? Vagy annyira azért nincsenek délen?

– Megbántad valaha, hogy elköltöztél? – kérdezte meg a fivéréől.

– Nem, soha.

Apánk miatt, gondolta komoran Nick. Ceallach Mitchell valamennyiük életére komoly hatással volt. Jó és rossz hatással egyaránt, mégis talán utóbbiból volt a több.

Összesen öten voltak testvérek, de a két legidősebbet nem áldotta – vagy verte – meg a sors az apjuk művészi tehetségével. Ezért rájuk Ceallach nem is fordított különösebb gondot, minden figyelme a három ifjabbra irányult.

– Ronan jól van? – kérdezte meg Nick, mert az öccsük, a legkisebb Mitchell fiú szenvedte meg a legjobban ezt az időszakot.

– Erről nem beszélünk.

– Még mindig nem?

– Soha.

Ami komoly teher lehetett Mathiasnak, hiszen korábban nagyon közel álltak egymáshoz Ronannel. Amiben nyilván annak is szerepe lehetett, hogy egyidősek voltak. De ebből a közelségből mára nem sok maradt.

Mivel látta, hogy Mathias sem nagyon szeretne erről csevegni, Nick témát váltott.

– Na és milyen volt a szombati randid?

A fivére rápillantott a sörösüveg fölé.

– Nem randi volt.

– Hogyhogy? Azt hittem, vacsorázni vittél egy lányt, akivel aztán ágyba is bújtál.

– Ez pontosan így történt.

– Akkor miért nem volt randi?

– Mert többé nem találkozunk.

– Aha. Hát igen, ez némiképp árnyalja a randi fogalmát.

Mióta ideköltözött, Mathias már több ízben összejött az itteni esküvőkre érkező koszorúslányokkal, akik csak egy-két éjszakát töltöttek a városban. Aztán megint hazautaztak.

Nick is nagy rajongója volt a női nemnek, de a mennyiség és a változatosság sosem izgatta. Szerette, ha van egy különleges valaki az életében – ugyanakkor fontos volt számára, hogy az ő kezében legyen az irányítás. Pont annyi tüzet akart, ami átmelegít, de arra nem vágyott, hogy irányíthatatlan tűzvész kerekedjen belőle. Ezt az egyensúlyt nem mindig volt könnyű megtalálni, úgyhogy nem hajtotta a lányokat, inkább kivárt.

– Légy óvatos! – figyelmeztette a fivéré. – Szépen nézel ki, ha az egyik csaj fél év múltán visszajön, és közli, hogy menthetetlenül beléd szeretett.

– Ne félj, ilyesmi nem történhet!

Nick csak remélni tudta, hogy igazat mond.

– Atsuko mesélte, hogy munkát vállalsz az egyik helyi esküvőszervezőnél.

– Ühüm. *Esküvő Díszdobozban* a neve.

Mathias homloka ráncba szaladt.

– És mégis mit csinálsz ott? Szalvétákat hajtogatsz?

– Soha életemben nem hajtogattam szalvétákat, de most, hogy így mondod, izgalmas lehet.

– Valami bajod van, tesó? – meredt rá Mathias. – Aggódnom kellene valamiért?

– Nem is tudom. Kellene?

Mathias pillantása elsötétült, Nick pedig elnevette magát.

– Két garnitúra fapanelt kell rendbe hoznom. Elég régiiek, és rossz állapotban vannak, de az egyik legszebb famunka, amit valaha láttam. Utánanézek kicsit, mert furdal a kíváncsiság, hogy ki készítette.

– Kérdezd meg Atsukót! Sokat tud a környékbeli művészekről, és remek kapcsolatai vannak a művészvilágban.

Nick csak néhány hete ismerte az ötvenes éveiben járó galéria-tulajdonosnőt, de Atsuko máris rászolgált a bizalmára és az elismerésére. A hölgy keményen tárgyalt, remekül tudott alkudni, és a szállításról is gondoskodott, még hozzá kifogástalan minőségben. Az elmúlt egy hónapban több munkáját értékesítette Atsukón keresztül, mint az azt megelőző három évben nélküle.

Az apja filozófiája mindig az volt, hogy a vevőt nem kell keresni, mert az majd úgyis megtalálja őket. Nick kezdte azt gondolni, hogy ez a hozzáállás meglehetősen szűk látókörű.

– Jött már valami hír Dubajból? – kérdezte Mathias.

– Nem. Több hónapba is beletelhet, mire döntenek. És aztán még nekem is el kell döntenem, hogy egyáltalán akarom-e ezt az egészet? Két év pokolian hosszú idő.

– Egyelőre szükségtelen emiatt aggódnod. Hiszen, ha lehet egy megjegyzésem, még fel sem kértek a feladatra.

Nick elvigyorodott.

– Hé, végül is rólam van szó, ne felejtsd el, öcskös! Ki más kaphatná a felkérést, ha nem én?

– Mondjuk valaki, aki tényleg tehetséges.

– Féltékeny vagy, mi?

– Rád aztán biztosan nem.

Nick nevetett, aztán megint a sötét messzeségre függesztette a tekintetét.

– Mondd csak, vannak itt denevérek?

– Csak nem félsz tőlük?

– Épp ellenkezőleg. Rajongok értük. Tervezem, hogy csinálok valamit denevér témában. Sok-sok denevér, amint egyszerre szárnyra kap...

Mathias megcsóválta a fejét.

– Te nem vagy egészen komplett.

– Elképzelhető.

– Gyümölcsevő vagy vérszívó bőregerekre gondoltál?

– Gyümölcsevőkre. Legalábbis egyelőre. Majd utánajárok.

– A denevéreknek? – Mathias belekortyolt a sörébe. – Mit gondolsz, anya sokszor fejre ejtett kiskorodban?

– Korántsem annyiszor, mint téged, öcskös! – nevetett Nick.

Pallas szeretett együtt ebédelni a barátnőivel. Az anyjával ellenben... Nos, az egészen más tészta volt. Már csak a szervezés miatt is. Nem felváltva választottak éttermet, hanem mindig a magas beosztású banki alkalmazottak exkluzív étkezőjében ettek. Illetve az „exkluzív étkező” elnevezés talán kicsit fennhéjázó akkor, ha egy közép kategóriás székekkel és asztalokkal berendezett, ablaktalan helyiségről beszélünk. Konyha nem volt, az ételt hozatni kellett. Ennek ellenére minden fehér damasztabroszos asztalhoz járt saját pincér. Ez azt jelentette, hogy Pallas nem mehetett oda farmerban és pólóban, hanem csak elegánsabb öltözetben.

Miközben a város északi része felé igyekezve átkelt a folyón, azzal nyugtatta magát, hogy minden rendben lesz. Elvégre huszonnyolc éve ismeri az anyját, pontosan tudja, hogyan kell a minimumra redukálni azt a fájdalmat, amit egy ilyen beszélgetés okozhat. A lényeg, hogy bólogasson, és azt mondja, amit az anyja vár tőle. Igazán nem nagy ügy.

Kár, hogy valamiért mégiscsak annak érezte.

Pallas egész életében azon igyekezett, hogy megfeleljen az anyjának. Ami elvileg nem is volt annyira nehéz. Libby Saunders élete a szabályok körül forgott, szóval Pallasnak a saját jól felfogott érdekében roppant szabálykövetőnek kellett volna lennie, és – tádámm! – már el is nyerte volna a szent célt: az anyja szeretetét.

Csak hogy sajnos ez nem volt ilyen egyszerű.

Ahogy azt mondani szokták, a pokolba vezető út is csupa jó szándékkal van kikövezve.

Pallas bár nagyon szeretne volna boldoggá tenni az anyját, még jobban szeretne volna boldoggá

tenni saját magát. Így aztán egy állandó harc volt az élete gyerekkora óta. Egy küzdelem, melyben nem nyerhetett. Pedig épp elégszer próbálta.

Cade, az ikertestvére sokkal okosabban csinálta. Egyszerűen visszavonult a konfliktusokkal teli háborús zónából, és mind fizikailag, mind lelkileg eltávolodott az anyjuktól. A saját útját járta.

Pallas a mai napig jól emlékezett kettejük közös ötödik születésnapjára, amikor az anyjuk megkérdezte tőlük, akarnak-e majd a bankban dolgozni, ha felnőnek. Pallas azonnal igent mondott, pedig természetesen fogalma sem volt róla, mit jelent a bankban dolgozni. Csak annyit tudott, hogy az anyja mindennap odajár, és hogy az egy fontos munka. Ha a bankban dolgozik majd, akkor elnyerheti az anyja szeretetét, vagyis soha többé nem lesz egyedül.

Cade ellenben édesen elmosolyodott, és közölte, hogy biztosan nem, mert ő cowboy szeretne lenni.

Libby nem örült a válasznak, de ezzel sem tudta megingatni a fiát elhatározásában. Cade felnőttkorában is kitartott a döntése mellett. A szabad levegőt és a lovakat szerette, nem a fülledt irodákat.

Így aztán amikor Pallas tizennyolc évesen főiskolára ment, hogy elmélyedjen a pénzügyek tudományában, a bátyja egy kentuckyi farmra utazott, hogy kitanulja a lovak gondozását. Öt évvel később pedig Texasba költözött át.

A testvérek tartották a kapcsolatot, és Cade történeteiből Pallas arra következtetett, hogy a fivére boldog és elégedett. Szemlátomást remekül érezte magát sok ezer kilométernyire Libbytől és a banktól.

Pallas ellenben még mindig azon igyekezett, hogy megfeleljen az anyjának.

Megállt a vendégparkolóban, annak is a legvégén, hogy még véletlenül se legyen útjában senkinek. Aztán elindult a bank épülete felé.

A dédnagyapja 1891-ben alapította az Első Kaliforniai Takaré- és Hitelintézetet, ami persze nem az első bank volt az országban, de még csak nem is a második. Viszont azóta is létezik, és Pallas úgy vélte, ez olyan dolog, ami okot ad a büszkeségre. Sokan gondolták, hogy ha valaki bankárcsaládból származik, akkor csak gazdag lehet, de ez sajnos nem volt igaz. A nagyapja ugyan egyetlen örököse volt a dédpapának, ő azonban nem kevesebb, mint hét lányt nemzett, akiknek szintén mind születtek gyerekeik. Vagyis Pallas része a pénzintézetből nemcsak hogy aprócska volt, de ráadásul nem is kaphatta azt kézhez a harminckilencedik születésnapja előtt. Frank nagyapát igazán nem lehetett azzal vádolni, hogy nincs humorérzéke.

Szóval Pallasnak sajnos nem adatott meg az, hogy anyagi jólétben, gondtalanul kezdje a felnőtt életét. Olyannyira nem, hogy még a tanulmányaira felvett diákhitelét sem fizette vissza. És akkor ott volt még a Geraldtól örökölt cége is, mely sajnos nem a pénzügyi siker mintaképe.

Április közepe volt. Egy szabad júniusi hétvégét leszámítva szeptember közepéig minden szombatra vagy vasárnapra elő volt jegyezve egy-egy esküvő. Szóval ha minden jól megy, ki tudja fizetni a számláit, meg tudja javíttatni, amit feltétlenül szükséges, sőt mi több, még egy kis fizetést is ki tud gazdálkodni magának valahogy. Már ha egyáltalán megtartja a céget. Mert bár szerette Geraldot, és igazán méltányolta a váratlan örökséget, sosem álmodozott arról, hogy életfeladatává tegye az *Esküvő Díszdobozbant*. Mindig is úgy vélte, hogy egy napon az anyjával együtt fog dolgozni a bankban.

Belépett a spanyol gyarmati stílusú épületbe. A sötét faborítás és a nagy belmagasság azt az érzést keltette az emberben, hogy egy rég letűnt, elegáns világba nyer betekintést. A keleti oldalt egy földtől a plafonig érő, hatalmas falfestmény díszítette, mely a napfelkeltét ábrázolta a sivatag felett. A kép a nagy gazdasági világválság idején készült, egy államilag finanszírozott projekt keretében. Pallas anyja, a lánya számára érthetetlen okokból gyűlölte ezt a freskót, de bárhogy is szerette volna, nem szabadulhatott tőle. A kép ugyanúgy emberemlékezet óta hozzátartozott a bankhoz, mint a márványpadló vagy a régimódi, egymás mellett sorakozó bankpénztárak.

Pallas átvágott az előcsarnokon, és a vezetőség irodái felé indult. Bátran, eltökélten lépkedett, pedig nagyon szívesen menekülőre fogta volna a dolgot. A gyomra összeugrott az idegességtől, a

kezét önkéntelenül is ökölbe szorította. Nagyjából háromméternyire lehetett az anyja irodájától, amikor Libby hirtelen kilépett a folyosóra, és rávillantott egy feszült mosolyt.

Pallas egyszerre megint úgy érezte magát, mintha nyolcéves kislány lenne, aki épp most tört el egy értékes porcelántányért. Vagy behordta a sarat az előszobába. Esetleg egyéb módon szegte meg a sok-sok szabály egyikét, amelyek a gyerekkorát végigkísérték.

– Szervusz, Pallas!

– Szia, anya!

Libby odatartotta az arcát egy rövid üdvözlőpuszira. A Saunders családban nem sokat ölelkeztek.

Barna haját és középmagas termetét Pallas az anyjától örökölte. Egyedül mogyoróbarna szemét köszönhette az apjának, minden másban Libbyre ütött. A mosolya és a járása tekintetében is. Kamaszkorában gyűlölte, hogy az anyjára hasonlít, de azóta megbékélt ezzel, sőt felfedezte a dolog előnyeit. Például, hogy Libbyn nem nagyon fogott az idő. Hiába teltek az évek, nem látszott rajta, hogy öregedne. Ez legalább olyan tulajdonság volt, aminek Pallas is örülhetett.

Az asszony, mint mindig, most is sötét árnyalatú nadrágkosztümöt viselt fehér blúzzal – a vezető banki alelnökök hagyományos öltözetét. A haját szigorú kontyba fogta össze, és csak nagyon kevés, ízléses sminket viselt. Az ékszerei is egyszerűek voltak: gyöngy fülbevaló és jegygyűrű – bár a férjét tizennyolc évvel ezelőtt elveszítette.

– Köszönöm, hogy eljöttél – mondta udvariasan Libby, miközben megindult az étkező felé.

Pallas nem tudta, mit feleljen erre. Az „örömmel tettem” nem felelt volna meg a valóságnak, a „szívesen” meg valahogy olyan gúnyosan hangzott volna. Így aztán csak megköszöri a torkát, mintegy jelezve, hogy hallotta és érti.

Az asztaluk most is porcelánnal és kristálypoharakkal volt megterítve. A pulton két nagy szállítózacskó állt.

Gyerekkorában Pallast lenyűgözte, hogy a város bármely étterme örömmel szállított ide ebédet. Felnőve azonban már nem értette, miért nem ül be Libby egy közeli büfébe, vagy miért nem visz magával otthonról egy szendvicset, mint minden más normális ember.

Feltűnő volt az is, hogy nem állt pincér a teremben, ami Pallast rossz érzésekkel töltötte el. Nem mintha akkora szüksége lett volna valakire, aki kiszolgálja. Ellenben az, hogy Libby nem kért pincért, azt jelentette, nem akarja, hogy bárki a fültanúja legyen a beszélgetésüknek.

Pallas néhány másodpercig törte a fejét, vajon mit csinálhatott megint rosszul, de aztán hagyta az egészséget a csudába. Úgysem találja ki soha. Arról nem beszélve, hogy aligha kell sokáig várnia, és az anyja mindjárt közli vele, mivel bosszantotta fel.

– Idehoznád az ételt? – kérdezte Libby, majd leült.

– Persze.

Pallas az asztalhoz vitte a zacskókat, és kinyitotta őket. Az elsőben zöldsaláta volt, hideg sült csirke és zöldségek. A másodikban cukormentes jegesteá, vaj és egy zsömlé. Ez utóbbi kettő az enyém, gondolta Pallas, mivel tudta, hogy az anyja a világért sem venne magához ebédidőben sem gyors felszívódású szénhidrátot, sem zsírt.

Pallas elosztotta az ennyivalót a két tányéron, aztán jégkockát vett elő a sarokban álló kis hűtőből, szétosztotta a poharakban, majd ő is helyet foglalt. Az anyja kicsivel később kitöltötte a jegesteát.

Pallas azzal nyugtatta magát, hogy egyelőre semmi oka dacosnak lenni. Valamiért mégis két teljes evőkanál dresszingt csorgatott a salátájára, miközben az anyja épp csak néhány csöppet. Vajon mi lehet Libbyben, ami mindig kihozza belőlem az akaratos bakfist, valahányszor találkozunk? – töprengett el.

– Örülök, hogy sikerült lediplomáznod – mondta az asszony ajkán udvarias mosollyal. – Kár, hogy ennyit kellett várni erre, de sikerült, és ez a fő. Borítsunk fátylat a múltra!

Pallas letette a villáját, és próbált nyugodtan, egyenletesen lélegezni. Mindjárt vége az ebédnek, és elmehet. Aztán otthon kedvére üvöltözhet, és bármit a falhoz vághat. Úgy érezte, az sokat segítene.

Libby ugyan kezdetben fizette Pallas dél-kaliforniai tanulmányait és a kollégiumi díjat, ám

szigorú feltételeket szabott. Először is azt, hogy Pallas átlaga nem lehet négy egésznél rosszabb. Másodszor pedig, hogy a megélhetési költségeit Pallasnak magának kell előteremteni. A lány így dolgozni kezdett a közeli Disneylandben, és annyira megtetszett neki az ottani munka, hogy egyre több órát vállalt. Ami viszont azzal járt, hogy a harmadik félévben négyes alatti átlagot produkált.

Amint ezt Libby megtudta, máris ment az e-mail Pallasnak, hogy sajnos, a továbbiakban nem áll módjában kifizetni sem a tandíjat, sem a kollégiumi szobát. Pallas innentől kezdve csak magára számíthatott.

Mivel nagyjából harminc dollár árválkodott a zsebében, meg kellett szakítania a tanulmányait, és vissza kellett költöznie Happily Incbe. Egy barátnőjéhez ment lakni, és lázasan munkát keresett, hogy legyen miből megélnie. Végül Geraldnál helyezkedett el, és közben elkezdett járni a helyi népfőiskolára, majd később az állami egyetemre váltott. Így nyolc és fél évbe telt ugyan, de végül sikerrel járt: immáron egy pénzügyi diploma boldog és büszke tulajdonosának mondhatta magát.

Az anyja merőn nézte.

- Remélem, megtanultad a leckét.
- Nem igazán értem, mire gondolsz.
- Hát hogy legközelebb jobban átgondolod, mit teszel.

Pallas torka elszorult. Szerette volna az anyja arcába vágni, hogy semmi égbekiáltót nem követett el. Nem drogozott és bulizott naphosszat, sőt még a szélhámos pasikat is sikerült elkerülnie. Mindössze annyi volt a bűne, hogy becsúszott egy hármás vizsgajegy gazdasági földrajzból.

De hiábavaló lett volna méltatlankodnia. Libby nem is értette volna, hová akar kilyukadni. Ő előre közölte a feltételeit, Pallas pedig megszegte őket. Az pedig csak természetes, hogy a szabályok megszegése következményekkel jár.

– Biztosra veszem, hogy minden ember követ el néha hibát, téged leszámítva természetesen – felelte Pallas. – De igen, akárhogy is, végül megszereztem a diplomámat.

– Csodás. – Libby szélesen elmosolyodott. – Akkor eljött az ideje annak, amit mindketten annyira vártunk. Őszinte örömmre szolgál, hogy felkínálhatok neked egy állást itt a bankban. Két hét múlva kezdhetsz is.

Hát elérkezett a nagy pillanat. Kislánykora óta erre vágyott. Hogy itt dolgozhasson a családi tulajdonú bankban az édesanyjával.

Pallas arra számított, hogy öröm fogja eltölteni, vagy legalábbis valamiféle meglepedettség. Végre! Végre kivívhatja az anyja tiszteletét és nagyrabecsülését. Stabil anyagi háttérrel teremthet magának. Hivatalosan is része lesz a családi vállalkozásnak. Hát nem csodálatos?

Annak kellett volna lennie, de Pallas nem érzett lelkesedést. Őszintén szólva semmit sem érzett.

Az anyja homloka ráncba szaladt.

- Mi a gond? Azt hittem, örülni fogsz.
- Örülök is. Hidd el, boldoggá tesz az ajánlatod...
- Ha jól akarsz, Pallas, ki ne merd ejteni a szádon azt a szót, hogy „de”! Csaknem tíz éve várok erre a pillanatra, és te még csak el sem mosolyodsz? Ha nem hanyagoltad volna el a tanulmányaidat, akkor nem vesztegetted volna el több évet az életedből!

– A tanulmányaim elhanyagolása egyetlen hármás vizsgát jelentett, anya. Az is azért sikerült ilyen rosszul, mert túlórákat vállaltam.

- Disneylandben – sziszegte Libby megvetően.
- Szerettem azt a munkát, és sokat tanultam belőle. Mellesleg közlöm, hogy szerintem nem vesztegettem el az életemet, de kösz, jólesik az elismerés.

Libby arcán nem tükröződött bűnbánat, csak türelmetlenség.

- Mégis mi bajod van? Két kézzel kellene kapnod egy ilyen lehetőség után.
- Nem hagyhatom ott két hét múlva az *Esküvő Díszdobozbant*. Szeptember végéig majd minden hétvégén esküvő lesz nálunk, ráadásul alkalmazottjaim is vannak, akikért felelős vagyok, és

akiknek szükségük van a fizetésükre.

– Ez most komoly? Az alkalmazottjaid részmunkaidőben dolgoznak csak nálad, de javíts ki, ha tévedek! És különben is... ha megszünteted a céget, marad még egy csomó, amelyik le tudja bonyolítani az esküvőket. Végtére is csak házasságkötésekről van szó, nem? Mégis mennyire lehet ez nehéz feladat?

Az egy dolog, hogy Pallas maga sem volt biztos abban, képes lesz-e sikerre vinni a vállalkozását. Az azonban egészen más tézisa, ha az anyja dörgöli ugyanezt az orra alá. Pallas a szempillantás törtrésze alatt szimpla bosszúsból oltári ideges lett. Persze ettől még igyekezett megőrizni a hidegvérét.

– Ennyivel igazán tartozom Geraldnek, aki rám hagyta élete munkájának eredményét – mondta hangsúlyozottan nyugodtan és halkán. – Mindent meg akarok tenni, hogy sikerre vigyem az örökségemet.

– Gerald hónapok óta halott, szóval neki már mindegy.

– De anya! Ez még tőled is otromba volt, nem gondolod?

– Ez nem otrombaság, hanem tény. – Libby szemében harag villant. – Fel nem foghatom, mi van veled, Pallas! Miért nem csinálod soha azt, amit kellene? Mindig is ilyen voltál. Makacs, mint az öszvér. Mint a nagyapád.

Pallas nem először hallotta magáról ezt a jellemzést. Kislánykora óta ezt vágta a fejéhez az anyja. Nem sokon múlt, hogy nem kezdte el forgatni a szemét. Különben is, nagyon szerette Frank nagyapát. Mégis mi a rossz abban, hogy rá hasonlít?

– Halljuk, meddig akarsz még ebben a nevetséges házasságbizniszben tevékenykedni?

– Nem kötelező lelkesedni a munkám iránt, anya, de ettől még nincs jogod gúnyolni azt, amit csinálok. A cégem boldoggá teszi az embereket. Legalább azon az egy bizonyos napon. Éppenséggel te is észrevehetnéd, hogy ez jó és értékes dolog.

Libby ajka egyetlen pengevékony vonallá keskenyedett.

– Jól van. Szóval meddig akarsz még ott dolgozni?

– Nem tudom. Az biztos, hogy szeptember végéig be vagyunk táblázva. Arra gondoltam, hogy utána eladhatnám a céget.

Mondjuk Alannek, bár Gerald egykori partnere sosem adta jelét, hogy szeretné átvenni a vállalkozást.

– Az majdnem fél év! Nem garantálhatom, hogy még akkor is meglesz ez az állás. Sőt azt sem, hogy bármikor később felajánlhatok hasonlót. – Libby szigorú arcot vágott. – Lehet, hogy ez az egyetlen esélyed, Pallas. Biztos, hogy egy értéktelen örökségért mindent oda akarsz dobni, amiért az elmúlt több mint nyolc évben keményen megdolgoztál?

Tessék, itt volt az újabb ultimátum az anyjától. Tulajdonképpen semmi meglepő nem volt ebben, a lányt mégis váratlanul érte. És bár nem kellett volna, a szívére vette a dolgot.

– Számomra nem értéktelen ez az örökség – húzta ki magát.

Még jól emlékezett rá, mennyire meglepte, hogy Gerald őrá hagyta a cégét. Persze jóban voltak, de akkor is... Erre azért nem számított.

– A döntésednek súlyos következményei lesznek – mondta vészjóslón az asszony.

– Mint mindig.

Pallas lenézett a tányérjára, és tudta, hogy ezek után garantáltan nem fog lemenni a torkán egyetlen falat sem.

– Nos, ha ez minden, amit mondani akartál – dobta az asztalra a szalvétáját –, akkor én most megyek is. Sok a dolgom. Sajnálom, hogy felbosszantottalak.

– Tévedsz. Nem bosszús vagyok, hanem csalódott. Az nagy különbség.

Ismerős különbség, gondolta harapósan Pallas. Mert gyerekkora óta tisztában volt vele, hogy ő csak csalódást tud okozni az anyjának.

– Viszlát, anya!

Libby köszönés helyett csak sóhajtott egy nagyot.

Útban a kocsija felé Pallas eltöprengett rajta, vajon miért van az, hogy mindig ez történik.

Miért csapnak össze folyton ő meg az anyja? Aztán Libby csalódottan visszavonulót fúj, ő meg jó ideig azon tételődik, hogy akkor most már élete végéig küzdenie kell az anyja szeretetért. Soha semmit nem kapott ingyen. Mindent ki kellett érdemelnie. És csak neki. Cade-nek vagy az unokanővéreinek soha. Sejtelve sem volt róla, mi ennek az oka, így azt sem tudta, hogyan változtathatna.

3. fejezet

Útban a munkahelye felé Pallas elhaladt egy autós gyorsétterem mellett, és nem tudott ellenállni a kísértésnek. Mire beért az irodába, be is nyomta a két dupla sajtburgert meg a sült krumpli nagy részét. A maradék burgonyát a megkésve rátörő bűnbánat hatására kidobta, aztán futólépésben indult el felfelé a lépcsőn. Hátha ezzel sikerül pár felesleges kalóriát elégetnie.

– Az anyák már csak ilyenek – dűnnyögte, miközben levette a ruháját, és farmerbe meg pólóba bújt. – Kár bosszankodni emiatt.

Bekötötte a teniszcipőjét, és sóhajtott egy nagyot. Úgy érezte, végre megint önmaga lehet, és a nap úgy folytatódik tovább, mintha az a szerencsétlen találkozás meg sem történt volna.

Pallas komolyan nem tudta, mitévő legyen ezzel az állásajánlattal kapcsolatban. Azért szerzett pénzügyi diplomát, mert ezt az elvárást fogalmazta meg az anyja, és mert ez kellett ahhoz, hogy beszállhasson a családi bizniszbe. Hiszen az volt minden álma... De akkor most miért nem ugrik ki a bőréből örömeiben? Hiszen az *Esküvő Díszdobozban* nem hoz valami sokat. Az lenne a legegyszerűbb megoldás, ha eladná a céget, aztán pedig megpróbálná rendbe tenni az életét. Csak a jelek szerint ez nem lesz könnyű...

– Szeptemberben meghozom a végső döntést – jegyezte meg félhangosan. – Ha vége a szezonnak. Addigra kitalálom, hogyan tovább.

Kérdés, vajon még akkor is betöltetlen lesz-e a hely a bankban. Mert az anyjánál sosem lehet tudni...

Lement a földszintre, és megállapította, hogy a bálteremre ráférne egy porszívózás. Tekintve, hogy az végül is testmozgás, lehet, hogy most mindjárt neki is...

Befordult a sarkon, és felsikoltott, amikor a folyosón váratlanul egy férfit pillantott meg.

A betolakodó háttal állt neki, és amikor megfordult, Nickké változott. Pallas riadtan szorította a kezét a mellkasára.

– Hát maga meg mit keres itt?

– Itt dolgozom, emlékszik? Még kulcsot is adott.

– Ó, tényleg! Csak valamiért kiment a fejemből...

Pallas annyira megijedt az imént, hogy még mindig csak pihegett.

– Melyik? Hogy itt dolgozom, vagy hogy kulcsot is adott?

– Őszintén? Mindkettő.

Nick elvigyorodott.

– Szóval már nem találja annyira jó ötletnek, hogy felfogadott?

– Tévedés. Egyenesen zseniális ötletnek tartom, hogy éhbérért felvettem egy tehetséges művészt, aki szépen rendbe hozza a megvetemedett faneljaimat. A maga mentális állapota miatt viszont kifejezetten aggódom. Persze nem panaszkodni akarok. Egész jól meg szoktam találni a hangot a futóbolondokkal, csak közveszélyessé ne váljanak...

A férfi nevetett.

– Hiszen már elmagyaráztam. Épp van időm egy nagyobb lélegzetű projekt előtt, és örömmel csinállok valami hasznosat. Azok a panelek csoda szépek, és szükségük van valakire, aki szenvedélyesen beléjük szeret, és gondoskodik róluk.

Pallas természetesen tudta, hogyan érti Nick, amit mondott, a „szenvédélyesen beleszeret” szókapcsolat hallatán mégis mindenre gondolt, csak farestaurálásra nem. A férfiasságnak ez a Nick által képviselt fajtája már nagyon rég nem volt jelen az életében. A munkája sem könnyítette meg a párkeresését, már csak azért sem, mert hétfévente dolgozott. Emellett a pasik, akikkel mégis összejött nagy nehezen, elég rémulten reagáltak, ha kiderült, mivel foglalkozik.

Hogy a gondolatait másra terelje, azon kezdett morfondírozni, milyen szerencsés, hogy Nick hajlandó segíteni neki. Egy ilyen híres és sikeres művész! Nem sokat tudott róla, csak annyit,